

Magyar Tudományos  
AKADÉMIA  
Főtitkári hivatal.

Nádassy-  
pályamű

Érk. 1887. sept. 22.

III.

G)

A „Nádassóly” pályázatára!

Glonaszigete.

Költői beszély népmonda után.

Gelige:

Mostan emlékezem az elmúlt  
időkről.

Glossai.

Várattól nem messze nagy Bihar megyében  
A Pece vizének Kis szigetében,

Regényes szép tájon elrejtve bokraktól  
His házban laktának valamikéve régen...

Es a mit én tudok mesélni azokról,  
Megteszem; énnekem úgy is csak róluik szól.  
S képzélet! te kedves régi jó barátom,  
Most ne hagy te engem egyedül a gátón!

Roppant nagy seregből visszatértek heten,  
Fülből és az orruk tövig lemeteszetten;

Stugsburgi csatából jöttek azok haza,  
Hüldve a némettől intő példaképen.

Soh! hogy is fogadta őket e szép haza...!  
— Még utódjikat is szörnyen megátérta!  
S a kinek elődje volt ilyen gyászvitéz:  
Ittra a jámbor nép utalattal csak néz.

Szent László királyunk diós idejében  
Említett Kis-patak árnyas szigetében,  
Élt ilyen gyászútól; Solyom volt a neve.  
Szerette mindenki, ezért szegényében  
Yodé bujt, - emberi szemektől elrejtve,  
Es minden örömet szép lányában llette.  
Es a lány nem tudott semmit a világról.  
- Szerette a madárt, ha dalol es sígról.

Bolologan éltek hát a csendes magányban:  
Mint pici ibolyák elrejtve az árnyban.  
Miséem háborgatta életük édenét,  
Es haziköjtek is a legszébb rendben van.  
Stunde a földön lenn misem marad jól s szép;  
Felkötlen ég után következék setét...  
Foh! - a sors végsője innét sem maradt el:  
Lassan ként bevonult s kirtelen csapott fel.

---

Sarlango' vár ura hatalmas és nemes,  
Vé' Bihar része, vé' strand, Temes.

Daliás szép vitéz, fiatal levante,  
(Csoda - csodálatos még nem volt szerelmes.)

Ugy lovon ha ül s válláról a mente  
Tűzes paripája fölött fellebbente:  
Szép volt őt megnézni - és déleseg természet  
Manapig esodálgált, - s innak róla mesét.

Hátka még a harcban kardját villogtatta  
Hörül ellenség in halált sztozata  
Vad tegeist kölykeert vélnél vini látni  
S mint telen a legyeké ügy esnek alatta  
Az ellen sok vitéz legény katonái  
S fejére száll azok rettenetes átki  
Amde Sarlango' csak egyre vi, küzd, - harcol,  
Míg a kürtnek hangja riadó'a nem szól.

Történt, hogy a hős gróf mene vadászatra,  
- Reg'óta volt neki kedve vad állatra.

Vállára felvete messze vivő fegyverét,  
Oldal tárcsinyaját függé fel a nyakra.  
Vadászkést, szalonnát és sok más egyébbet  
A mi csak belefért; - Kenyeret is betett.  
Kután, indula minden szolgál nélkül  
A sűrű erdőbe gyalogol egyedül...

Fürkésze, kémlelve, állatot keresve  
A melyre biztosan lőt nyilat küldhetné,  
Mendegélt Szarlango' várnak büszke gróffa  
Háiba, - nem talált alkalmat a lesre.  
Már unni is kezdte, már-már megröskenté:  
Hogy szeme nem akad valahol egy vadra.  
Ekkor csak megeredt az ég sok könyörűje,  
Sírhatja a vadászot rajta könyörülve.

Sarlango' Madár szerencsés volt mégis  
Megeránta a grófot még maga az ég is  
His fabrikát talált nem messze magától  
Bomegy hát - körülhéz: ah ott van egy szék is.  
Rá leül. Gyenge volt már a fáradtságtól  
Hínez az ablakon, - hát amott nem távol  
Kutyája ballagtat, urához igyekezett  
Megörült rajt' a gróf s jó' ismét nevetett.

Letelepült az ég - aztán nem sokára  
Barna könyveget terít éjszakára  
Sötét lesz odakinn, sötét benn a grófnál  
Hi' álmosodik már s azért egy kőzára  
Feküdve elalszik. Mellette lám ott már  
Hú' kutyája terem a nagy bodros Otmar,  
S végig nyújtózkodva be-be hunyja szemét,  
Pedig el nem alszik. Özi ura testét.

Nem volt hozzá szokva Tarlango' ily ágyhoz  
Amde a kemény fán is szépet álmodoz:

Véres viadalról jene vad állattal  
Imintha benne volna szörnyűket kiáltás.

Almában úgy remlik, mintha vast disznóval  
Csapna össze éppen, — s döng belé a tölgy fal  
Utmar e döngtetést nem jó réven veszi,  
Hargos ugatással jó urát ébreszti.

Felkel a gróf. Felkelt már a nap is régen,  
Tündértánczot járnak erdő' közepében  
Ragyogó sugári a tündökölő napnak.  
Szép a regg. Sok madár csengő' énekében  
Nagy gyönyört találva álomásra csapnak  
Hicinyke lakói a fű- és bokornak  
I esznek is isznak is tánczobnak is olykor  
Bármi semmit látunk bujdosik a jó' bor.



Felkelt tehát a gróf smegnézi a szobát  
t, melyben áttölté az egész éjszakát.

Egyedül kutyája örködött mellette.

Tört asztal rose löra volt a mit ő talált

Pusztá csupasz falak, asontul semmié!

Hé ez a bódé! - nem bírja senkié?!

Tám az pedó csöze ura e fa háznak?

Avagy ottalmat nyujt gonosz provadásnak!?!...

De ezzel Sarlangu' nem igen törődött

Ynkább gondolkodott valami más fölött.

"Öldökölő" nyilat küldené egy vadra!

S hogy hiába jár-keel, ez bántotta úgy őt

De hát mit csináljon kenyérét harapta

Hozzászellt szallónát, s hej a ki, adta!

Ugy is lett az, néki, hogy úgy még soha sem

Hát még az a Körtz bor, melyet red' köipen -!

Arután felszette minden ingóságát  
Elindult az erdőn egyenesen vág át  
Nem az országúton haladt ő, előre  
Ugy vélve, hogy előbb használhatja nyílát  
Ha befelé, menne, a süüt erdőbe.

"I lám nem is salódott," Gyúze mi a kőbe."  
Hangzott fel az aszán, mert amott nem messze  
Érett málnát evett nagy borzontos medve.

Sarlango' Madár megtalálta kedvét,  
A mint észrevette azt a talpas medvét.  
Ez volt hiszen ezéja, hisz ő' azt kereste  
I Kulacsában maradt néhány csepp bor nedvét  
Megitta, gondolván, ez buzcut a tette  
Mit csinál az állat ezután azt lesté.  
De az nem is látszott észrevenni ő'tet  
Az édes málnából jó ízűn pológet.

Ét gróf szépen lassan ivét kifeszíté,  
Sgyors nyilat röptetett a nagy medve felé.  
Melyen befúródott annak homlokába  
S a mint a vadállat a nyilat érezé  
Izonyatos dúhvel ront gróf oldalára  
Ki nagy vadászkesét döfi a nyakába  
Értán már csupán egy keveset mormogott  
De az a morgás már utolsó hangja volt.

Ét gróf már ezután nem törődött vele  
Látva hogy nem él már ott hagyta őt félve.  
De kutyája őtmár másképp cselekedett  
Gondolva: hát ha él s fölkel még a medve...  
Rárohán urára - s'oh, mit is nem tehet...!!  
- Maradt hát nagy bölcsen a boszort mellett  
De azért urát is a meddig csak látta  
Kísérté szemével, éberül vigyázva.

A gróf nem is igen messze távozhatott  
El onnét a hol egy medve hullát hagyott,  
Mikön csak egyszerre a sűrű bokorból  
Vad morgást, kapálást, olyas jelet hallott.  
S valami csak röffen, valami csak mozdul  
Maddár e zajra hirtelen megfordul  
S ime rettenetes vad disznót lát dühben  
A mint hentergeti nagy testét <sup>a</sup>füben.

Amde a bors állat lepteit neszét hallá,  
A közelgetőre fogát visorgatá  
Fertelmes, rút fejét morgatja dühösen  
S barnás vad szemét rémesen forgatá  
Hosszú agyarival a roppant nagy föben  
Tjesztön hadonáz ott a levegőben  
Szonya dühében a földet turkálta ...  
Sok ritésnek erre borsóérett volt hata.

De nem úgy Madár — késsen volt ő" erre  
Tudta itt nem használ buzogány feyyere  
Túl kifert vadárkést tart a tenyerében  
Meglánya a disznó, ha kont ez emberre  
Madár gróf bízik roppant erejében  
Nagy erő lakozik izmos két kezében  
Nyugosított tekintettel várja meg a vadat  
Mely még mindig dúhóing roffen s földet harap.

I mintegy kérvételeit a tegnapi napért  
Melyen mitsem tett hogy képná rá babért  
Mintha szerencséje futott volna tőle  
I keritelen meglánya — visszajö" hat, azért  
Megtutattai neki vél'ményét felőle  
Változásnak indult, miért visszajöve  
Ugy tint fel Madár előtt e két állat  
Melyekre oly könnyen éppen ma találhat

S hirtelen, mint akár nagy fergetes néha  
Csap alá a földre — s az felig se' tréfa  
(Tan éppen egybekelt párt talál az úton)  
Vagy miként fekete zord setét éjszaka  
Zimankos' fellegek — hóihorgas kúton  
Meg-meg akadornak a nagy száraz rúton  
S zikkhász' villámot lövelnek, szerteszét  
Majd bele vakítják a jó' ember szemét;

Vagy miként sügő' szél forgó' nagy hatalma  
A sudar jenyőfát percében kicsavarja  
Ugy rohant az állat, hirtelen futással  
A grófra, de annak sem volt rest a kárja  
A mely pillanatban ráugrik morgással  
Eles késsel éri szügyét szúrva áttal  
És ki bugyan sötét piszkos színű vére  
Sarlángó tladár szép fehér kézére.

De a vad disznónak e szörnyű fájdalom  
Lak nagyobb erőt ad. I jobban, mint e dalom  
Megtudná zengeni, jobb nagyobb erővel  
Ugrik rá ujjalag, s im ezen alkalom  
Nem használta az ~~xxx~~ dobás a roppant nagy kővel  
Leteríté a vad, s a gróf épen fűvel  
Esett egy nagy kőre eseményét, veríté'  
A disznó már testét szurdokolni kezdé!

Ekkor mint vad tigris egyetlen ugrással  
Terem áldozatán s egy nagy harapással  
Vet végét éltének; úgy rohant nagy átjár  
Rá a vad disznóra, s hatalmas nyomással  
Ledobja uráról, az pedig len áll már  
Nem is tud mozogni; — végsőt nyugott már  
Gyengülő erejét nem használja többé  
Egyet egyet röffen — s feljőradul döglötté!

Pillanatnyi volt csak a gróf sérdülése  
De annál nehezebb testi sérülése

Sok sebei fájták - és kivált azon seb  
A melyet okozott köhöz ütődése.

Sarlango' gróf kínos erőszaktól érszett  
Tátango' sebei közt egynehány vérzett  
Es azt megszüntetni volt most fő-fő gondja  
- Sok helyen, vidéken, magyar est így mondja.

Felkel nagy neheren, felkel hát valahogy  
De ismét a földre, hol feküdt visszarogy

Lan Rado' keszit bágyadtan leteszi  
A szép füre. Utmár okos levén azt hogy

Ura igen gyenge rögtön észreveszi

Oda, simul hozzá' és birtatni keszi

Majd elviszi urat, ujjon fel hátára

- Nagy neheren, astán ráült valahára.



Lassú leptegeéssel megindult a kutyja  
Is szerencsére volt bírva az útja  
S im alig medete néhány pillanatot  
Hát kis patak vize görbe medrét futja,  
Madaí, nem látta, de víz csörgését hallott  
Tiszta patak vize aronnal gyantott  
A kutyja is látván azt a nagy akadályt  
Rögös mőt követve terhével ott meg állt.  
Ösztönét

Madaí lemaszott asten kutyájáról  
A vért mosni kezdé feje ruhájáról,  
De igen gyönge volt, sok vért is vesztett  
Mig lát hogy kerek nem tud már magáról  
Megint csak hagyta eszmélete őtet  
S a sárba becsven még jobban is csúf lett  
Piszkos vér, csúnya sár a gróft, átallerte  
Mint egy meggyilkolthoz hasonlított teste.

Svéletlenül éppen erre nem sokára  
Kis leányka vixét ment patak partjára.  
Hesében fületlen szürke korszót tartott  
Felvult gyürve szépen gömbölyű karjára  
Újja derekának. Éppen arra tartott  
Merre, ha oda megy, meglátja a grófot.  
Töle nem messze a vízben <sup>it</sup>hambál ladtik  
Mely a szigetre visz, hol a leány lakik.

Szép volt a leányka, szép mint egy istennő  
Szép mint egy lilium, mely a földön lennő  
Szép, mint a harmatsepp gyöngye kora reggel  
Melyre a bíbor nap aranyos sugárt lö.  
Szép mint a csilláikó, mely színsugárt ver fel,  
Mint a piros rózsza szép viruló kerttel,  
Szép mint a hajnalnak első jirkablésa,  
Vagy mint enyke éjjel teli hold világa.

Szőke selyem haja sok hosszú fürtökben  
Verdesi vállait és akkor fellebben

Ha gyenge fiúvalom éri e fürtöket  
Harcosú természethez soha senki szebben

Nem kapta a fejét. — Hej pedig a nőket  
Ez teszi büszkévé, ez hívja őket  
De eme leányra k' angyal szelid arcán  
Abból mitsem látott volna meg az arszlán.

Mosolygó' szemei kék színben fényltek  
Mint az ég botlósát, oly szépen kéklettek.

His piros szája cska szerelemre tanít  
Gambólyú' orcái a hévből jür leptek  
A ruha láttatta ingerlő' lábait  
Érven, az nem lejjebb, mint csak a bokáig  
Dalolva mendegélt — s a dal bíbor ajkán  
— Mint spharokk zenéje illatos éjszakán.

A mint oda ére (a grófhoz úgy értem)  
Nagy változás történt szílejjő' kedvében  
Megszakított fonala gyönyörű dalának  
Fjedelmes, jaj' szo' nyilatott ki szépen  
É lány ha jajoz is érdemes szavának  
Hallása miatt, úgy mint más vándorlónak  
Meg régiebb időkben egy-egy pillantásért  
Ugy el vándorolni - hát valami másért!

Csók...! - te vagy szép neve annak a jó másnak.  
De és óim mostan, látom, messze úsnak.  
Ott voltam téhátlan, hogy a kis lány ná  
A gróft' áldozatul esve piszok sajnak  
És Otmar't mellette - a parton találta,  
Talan nem sokáig ottan körülállta  
Gyorsan gondolkods' frisser járó esse  
Hamar kitalálta, hogy itt mit tehetne.

Beült a ladikba, s gyorsan átveszett  
A szigetre - visel most, "Hona" nevet,  
Fehérk pedig a kis Pecének siseben,  
Visszajövet apja ült oldalán mellét.  
Hát mint odacinek Ottmar kutya éppen  
A piszokból urát, volt. Kihúzó felben  
A lány a fejénél, labánál az apja  
Sarlangi Mladár urát megragadta.

Bejelentették öh őt a ladikba aztán  
Solyan - ez volt neve - egyet rugott partján  
A kisi Pecének, s'ort' átsikembének  
Szélsébesen rajta a szigetre tartván.  
Ottan már fehérelt Solyan kis lakának  
Selyli Kőre a magas lombos fáknak  
Vastag törzsei közt. Előtte tisztás volt -  
Hát megett pedig szép kis kert virágzott.

Amint a gróf ébron lett koszu' álmából  
Hát találta magát egy kemény tölgyfából  
Részegre szállt ágyon. Ő nem tudta ide  
Hogyan is jövede? - Felkelne az ágyból  
Amde, visszaterjtja sok bönült idege  
És prót vett rajta a beteg hűdege  
Hát se tudta hogy már kiol két hónapja  
Mióta ő ezt a kis ágyacskát lakja.

Elaludt csak megint, a tiszta szobában  
Csakis a gróf tude vala, most mozgásban,  
Toga fölött néhány szent embernek képe  
Nyilvánosan bálmal: mi fekszik ez ágyban? ...  
Amint dicso' időknek örökös emléke  
Burogány, kerd, páros búske göggel, rás le.  
Haj hol van az idő, mikor ezekkel még  
Tolyon nagy ősei a hazát megvédték? ...

Mi a kis ház előtt az esti homályban  
A kerttől gyepellen apa és a lány van.  
Hözüköt nyalladva ötmár a nagy kutyája  
Megveregette őket, hisz itt már soká van.

Ízuten a grófnak visszá az útja  
Ott van legelőnyire az ágynál kinyújtva  
Gyep hasznu lebut, s felhív az úrsáca  
Nem érti, hogy lehet, hogy mindig hiába.

Felkel a nap megint piros az ő kéje  
Mint a mennyasszonynak, ha szűz írszetébe  
Elmegyen a paptól most már férje karján,  
És elpirul később szűzi szégyenében...

Felkelték már jökor az apa és a lány  
Dobog után néznek — egyik sem látta ám,  
Solyom apó hasznos eszközöket farag  
Majd pedig lóni megy az erdőbe vadat.

Történt, hogy délután - Golyom vitéz éppen  
Földvet kapott némi saját szigetében  
Hogy áll mindenféle gyümölcs, zöldség, bura,  
Ezalatt sok mindent kendbe szedett szépen  
Egyetlen gyermeke, a bájos Hóna  
Hi is csak egyedül a házban maradt  
Izra nem egyedül, mert a kis szobában  
A beteg és gyenge Hladár gróf úr van.

Mintán Hóna dolgozát elvégese'  
Belopódozott lassan a gróf ágya mellé  
Hosszan nézegette arca szép vonásait  
Étetán ajakára szép sókját lehelle.  
Hladár úgy tesz mint a ki ép ásit  
Hóna megijedt és gyorsan távozik  
Tarlango' pediglen fél szemmel kiseri,  
A bájos leányka szive hurját éri.



Mily kegyes! - ifjú ember, ki csókbrómpas éppen  
Csókot kap, anélkül, hogy mondhatná: kértém!

I ha e csók adója leány szívi ajkával  
A ki még sohasem csókolt életében.

Első csók! mily édes! mily kegyes árval!

Minden most megtörtént a szép ifjú gyóffal  
Elragadt tásában ugorni szeretne

Ha már ugrania tudni illik lehetne.

Hona nem tudta, mit tegyen? mit tegyen?

Leült a ház előtt a szép puha gyepen.

Ép nyulank testében átörzent valami...

Valami, a mit még sohasem érintett sohasem

Mintha minden érzés megszünt alulra

S ebrédesre kelve ki is akar tolni

Egy adott csókot, nem csoda, ha úgy vessék

Hossz még azt sem tudta, hogy csóknak reverik.

Szerelm! te édes, te kedves tünemény  
Te vagy az, mit érzett az az anyagi leány  
Ontudatlanul jött, mint gyönyörű álom  
Mely azonban soká' maradt vele remény  
Mily tiszta szerelm vett erőt e lányon  
Hi soha más férfit látott e világon  
Mint a beteg grófot és az, tetszett neki  
Anélkül hogy tudná, hogy őt is szereti.

A gróf visszanyerte lassankint erejét  
Oda hagyhatta már betegsége helyét  
Valahányszor aztán Honát meglátta  
Te mindig deszáké előtté két szemét  
Történt egy napon, hogy az a szép leányka  
A padon ült vala s, dalolgott magába  
Sarlango' hallgata' hosszan kedvteléssel  
Hlonka éneke teltölte' kedvével.

Igyorsan mint pillangó, mely virágra leszáll  
Höngyed szökkenéssel a lány mögött megáll  
Ezt kezével Hon kezét megfogja  
Es' athajol rajta mint lenge rózsaszál  
Hlonka megijed erre és azt mondja  
"Taj eresszen engem!" de a gróf nem adja  
Kezét kezéből, hanem csengő hangján  
Édes mosolygással megnyitott ilyen dabra:

"Csókra csókkal, dabra-dallal felelek,  
Hlonka én téged annyira szeretlek  
Te vagy első és utolsó szerelmem  
Csókat venni ne tagadj hát meg nekem.  
Egyet azzal nem kértem - azt most is még  
Értem nagyon, hiszen mi! ajtkamon ég!...  
Lám hogy szeretex, nő úgy én is szeretlek.  
Dabra-dallal, csókkal-csókra felelek!?"

I már meg is csokolá. Itz meg eleinte  
Szégyellve, de aztán hevével adta színté.  
Kéjtelgő ajkával csókjai legprebbjét  
Ászeptort ajkukra a nap sugárt hinté.  
Larlangi' ezután Flona kebelét  
Dagadni sokszor is érte, s melegét.  
It mámor tengerén úszott mindakettő  
Itz pedig sokáig sohasem lehető.

Larlangi' Madár nem volt csak szerelmes:  
Büszke volt nevére: családja ő's nemes,  
Inemes vala szíve, — minden gondolatja  
Szereti ő" a lányt nemcsak mert kellemes  
' Flanem, mert ő" jó is, angyali az arca  
S Folyan barátságos, derék ember atyja! —  
Szólott is Flonhoz: „Ném leszel, hitvesem,  
Oh én' íltém, belkém, egyetlen szerelmem.

És a mint megcsétt az első alkalom  
Hogy a gróf sétálgat Solyommal a parton  
Előadta neki szerelme esetét  
Solyom megjegyezt az indulatos hangon,  
A melylyel Madar kérte Ilon kérését  
Nagy fájdalom dúlta férfias kebelét  
Nagy nehéz sóhajjal lerokkadt egy padra  
Sűrű könnycseppjeit arra hullogatja.

"Oh én szép vitézem, oh nemes jó uram  
Hogy az én lányom szép, azt én is jól tudtam  
A ki őt szereti, és a kit ő szeret  
Boldogtalan az mert, kizárták széles út van  
Őn jó gróf, idővel, hatalmas nagy lehet  
Bemocskolná az én verémmel a nevet  
Ha elveszi Ilont, tudom, hogy megbánja,  
Oh jaj! ő lenézett gyászutóid lánya!"

"Áh!" sikolt a klavár s felugrik helyéből  
Véres könnycseppekkel hullanak szeméből  
Szívénél tájéka nagy fájdalmat érez  
Szólana, de nem tud, leesett az égből  
A melybe jutni oly közel volt és ez  
Szívét úgy szoritja - és e nagy sebéhez  
Az iszony és undor, az a tudat járja,  
Hogy most már nem lehet soha boldogsága.

Tombolni kezd, <sup>dü</sup> ~~ah~~ong, "örjängö" módjára,  
Tép, szakit, mindent tör, felmászik egy fára,  
Lugrik és tánczol, sír, kacag és nevet  
Vonaglik a földön, szitkot szór magára,  
Szitkot szór Hlonra; "Hlon, nem szeret  
Verjen meg az Isten, teged, és engemet!"  
Nehéz lesz a feje, oly nehéz, mint ólom,  
Elesik a füre, felveszi őt Golyom.

Míg Golyon a gróffal házához érkezett  
Érte látt a beteg teste már hideg lett  
Mona ijedten vette észre apját  
It mint az oldalát hozzá a beteget  
Rabourl testere, sokkolja homlokát  
Édes a sok haj de életet még sem ad  
Farkasvár grófja, utolsó napja,  
Csak két lény siratja: Mona és apja.

Rabourl a rég a gróf koporsójára  
Leterdel a vitéz utolsó imára.  
Leterdel a lány is a karkatóleli  
Tára hullék szépen sűrű könnyzápora  
Tszonyú fájdalom szívét át-át szeli  
Hargos sokkogaással bánatát enyhíti.  
Ottmar a kutyája szintén ottan terem  
Érez a sapást, mely <sup>szjta</sup> ~~szjta~~ hirtelen.

Hol terem oly virág, a melyre nem süt nap?

Hol róza, a mely nem élte' nedvet kap?..

Egész égg koráig, hol van a víz leány  
Ha szive ismeré' már az étmor nyilat?

Elhervad a róza az égő' nap hian',

Elhervad a leány a szerető' után,

Szomorúan éltek Solyom és Glona

Néhány év és sírba vitte a bánata....

Hy gyászos véget ért Solyom ivadéka

Hi' immár nyugszik a gróf mellett a sírba'

Solyom nekik egy kis keresztet állított,  
A melyen a nevök is vala felírva.

Legosta az idő' a betűket itt ott

Egyen a lány neve tisztán megmaradt.

A kis szigetkének az maradt a neve,

S még ma is fennáll kis Glona szigete.



~32.~

*Stège.*